

[Niels Helveg Petersen]

modtagere med høje indkomster, så betaler finansministeren jo gerne de $\frac{2}{3}$ deraf, dvs. ca. 12 pct., i kraft af fradragsordningerne. Så er der 6-7 pct. tilbage, men med en inflation på 8-10 pct., som vi har levet med de senere år, er den reelle rente for gældsætning for mennesker med høje indkomster jo altså faktisk negativ.

Derved bliver der en sammenhæng mellem høj rente og de gældende fradragsregler. De gældende fradragsregler gør den høje rente let at bære for en stor del af befolkningen, blot ikke - desværre - for erhvervene. Men de gældende fradragsregler bidrager til at presse renten op for erhvervene, og jeg kunne ønske mig, at de partier, der ganske særligt ønsker at varetage erhvervenes interesser, var opmærksomme på den sammenhæng, der er imellem fradragsreglerne for private og det høje renteniveau, som erhvervene må leve med. Det er dette, der efter vor opfattelse gør det helt nødvendigt - ikke kun for at sikre en bedre byrdefordeling mellem skatteyderne - at begynde at diskutere de gældende fradragsregler i skattelovgivningen. Det er ikke kun et byrdefordelingsproblem, det er også et problem om at tilrettelægge en politik, der kan fremme investeringerne og forbedre erhvervenes vilkår.

Jeg skal ellers ikke gøre mange bemærkninger om det, som er den høje rentes hovedproblem, spørgsmålet om at nedbringe vores betalingsbalanceunderskud i forhold til udlandet. Vi kender jo til bevidstløshed det, der burde være den langsigtede kur over for dette problem: en varigt fastholdt indkomspolitik, som kunne give basis for at nedbringe betalingsbalanceunderskuddet og dermed også for en mere normal rente i Danmark i forhold til de lande, vi skal konkurrere med.

Vi kommer ved senere lejligheder til at diskutere, hvilke instrumenter vi skal tage i anvendelse for at kunne skabe en varig indkomspolitik. Men jeg vil gerne for det radikale venstres vedkommende slå fast, at vi anser det for at være helt nødvendigt for, at man kan tilrettelægge en langsigtet, varig indkomspolitik, der med tiden væsentligt kan nedbringe vores betalingsbalanceunderskud, at de ansatte i industriens virksomheder også får en andel i de værdier, der skabes. Det vil ikke være muligt at tilrettelægge en indkomspolitik på lang sigt, hvis ikke dette problem tages alvorligt op. Det har hid-

til manglet i bestræbelserne for at føre indkomspolitik, men det er indlysende, at tiden er kommet, hvor man må tage hul på det problem, hvis man skal skabe forudsætninger for en indkomspolitik på noget længere sigt. Også dette problem synes jeg at fortalere, f. eks. fra venstre og de konservative, som har efterlyst indkomstpoltiske initiativer, burde have beskæftiget sig med.

Men bortset fra dette fundamentale hovedproblem i vores økonomiske politik er der også, når det drejer sig mere snævert om penge- og kreditpolitikken, problemer, som alvorligt trænger til at blive gået efter i sømene. Man må stille det spørgsmål: er vore penge- og kreditpolitiske instrumenter tilfredsstillende? Mit svar er, at det er de ikke. Der i de senere år sket en lang række fundamentale forskydninger på vort penge- og kreditmarked; jeg vil nævne nogle få af dem.

For det første: man har taget fat på fra statens side at udstede kortfristede statspapiere på det indenlandske marked. Det er finansministerens ansvar, og finansministeren har derigennem fået en dominerende indflydelse på rentefastsættelsen her i landet i kraft af udstedelsen af statsobligationer, som - erkendt - er nødvendige for at dække det statslige likviditetsbehov.

Vi har fået rammer for realkreditudstedelsen, lofter over, hvilket omfang udstedelsen af realkreditobligationer må have. Det er formelt boligministeren, der står for disse aftaler; reelt er det vel også her finansminister og økonomiminister, der står for disse forhandlinger.

Vi har udlånslofter for bankerne, og i den forbindelse har vi nylig fået dem suppleret med en renteaftale. Det er handelsministeren, der har det formelle ansvar og også det reelle lovgivningsmæssige ansvar for de forhold.

Vi har fået en betydelig vækst i de senere år i den uorganiserede kreditgivning, måske delvis som et resultat af realkreditreformen sidst, men også som et resultat af en lang række andre forhold.

Vi har fået betydelige forskydninger i forhold til udlandet og står jo i de kommende år også over for at måtte imødesee forskydninger i penge- og kreditpolitikken i forhold til udlandet med liberalisering af kapitalbevægelserne.

Vi har endelig fået, hvis vi tager det meget væsentlige element med ind i betragtningen,